

Có một đôi bạn trẻ yêu nhau bốn năm mới dám nghĩ đến chuyện cưới hỏi. Lý do là vì người con trai đang sống chung với mẹ và bà mẹ rất là gần với con. Dù con đã sắp được ba mươi tuổi, đã ra đời đi làm mấy năm nay, bà mẹ vẫn xem con như đứa con nhỏ và vẫn kiểm soát mọi việc trong cuộc sống con. Bà không hề nghĩ biết con làm công việc gì, mà cũng biết công việc đó như thế nào, mỗi tháng con lãnh được bao nhiêu. Không hề nghĩ thế, mỗi khi đi đâu chàng thanh niên này vẫn phải xin phép mẹ, phải cho mẹ biết là đi đâu, với ai, mấy giờ về. Không hề nghĩ kiểm soát thì giờ mà tiến bộ của cậu con trai bà mẹ cũng kiểm soát hết. Con đi làm về phải đưa tờ giấy lý do cho bà. Dù không biết làm sổ sách hay trừ các chi phí hàng tháng như mẹ bà biết tất cả những chi phí của gia đình và chi phí riêng của con. Bà biết con có bao nhiêu tiền, có gì thì trả nợ gì, nhà bằng nào. Bà mẹ này quen chăm sóc mọi việc cho con khi còn nhỏ nên dù bây giờ con đã lớn, đã có thể tự lo, bà vẫn tiếp tục nắm giữ và kiểm soát tất cả. Lúc nào bà cũng xem con như là thằng bé con của bà ngày trước. Khi biết con có bạn gái, bà buồn lắm, vì bà không muốn một người nào xen vào giữa bà và đứa con trai yêu quý. Nhưng bà biết con đã lớn, cần phải có gia đình, hơn nữa bà cũng mong có cháu bé nên dần dần bà chấp nhận người bạn gái của con. Người con gái đó hiện là bạn thân của bà sau một thời gian cũng đã lấy được chồng tình của bà.

Tuy nhiên nạn của đôi bạn trẻ này là lúc nào bà mẹ cũng muốn tham dự vào những sinh hoạt của hai người. Khi người con gái đến nhà chơi, bà mẹ ra tiếp chuyện. Khi hai người đi ăn với nhau phải mời bà, nếu không thì bà không vui. Cuộc cùng, khi hai người quyết định tiến tới hôn nhân và chọn ngày làm đám cưới, bà mẹ rất vui nhưng bà muốn để bà tính toán lo những chi tiết, dĩ nhiên là theo ý bà. Nhưng khó khăn lớn nhất mà đôi bạn trẻ phải đương đầu hiện nay là, bà mẹ muốn cùng đi trong chuyến tàu du hành mà hai người đã chọn cho tuần trăng mật của họ.

Thưa quý thính giả, đây là một trường hợp điển hình của những bậc phụ huynh không cho con lựa cha mẹ để có cuộc sống riêng. Trường hợp này hỏi đến biết những trong một số gia đình, các bậc cha mẹ cũng thường tìm cách nắm giữ con, không muốn con tách rời cha mẹ để lập. Có người cho con tiếp nhận những cái hay xen vào những việc riêng của gia đình con. Nhưng chúng tôi chia sẻ trong một Câu Chuyện Gia Đình gần đây, có nhiều lý do khiến cha mẹ không muốn con tách rời cha mẹ để lập. Chúng tôi nhận thấy:

1. Vì cha mẹ xây dựng cuộc đời mình chung với cuộc đời con, xem con như là tiếp nối của đời sống mình.
2. Cha mẹ có mối quan hệ quá sâu đậm với con vì hôn nhân của cha mẹ không hạnh phúc.

3. Cha mẹ yêu thích con cách ích kỷ và muốn tiếp tục kiểm soát đời sống con.
4. Dù con đã lớn, cha mẹ vẫn xem con còn nhỏ và nghĩ rằng con thuộc quy định của họ và của mình.
5. Cha mẹ trông mong nơi con quá nhiều và muốn con tùy thuộc mình mãi mãi.

Có những đôi vợ chồng khi chưa có con cái thì chăm sóc nhau rất là chu đáo, nhưng khi có con rồi, dành hết thì giờ cho con và quên đi những phẫn nộ. Nhưng bà mẹ trẻ khi có đứa con đầu lòng thường hay vấp phải điều này. Trong một số gia đình, con cái là điều thiêng liêng của tình yêu và là mối quan tâm chính của hai vợ chồng. Điều này thường xảy ra trong những gia đình mà vợ chồng có những nan đề to lớn, không giải quyết được. Trong trường hợp này, những người chồng thường tìm vui thú của mình công việc hay bên bè, còn những người vợ dồn hết thì giờ và tình thương cho con, vì con là niềm vui của mình. Xem con quản lý và gần gũi hơn những người phẫn nộ là điều rất nguy hiểm. Nó đôi khi vợ chồng không gần bó với nhau và khi con lớn, khó chấp nhận việc con xa lìa cha mẹ để tiếp. Đức Chúa Trời không định rằng quan hệ cha mẹ và con cái là quan hệ một chiều một phía và cha mẹ phải dành hết thì giờ, tâm trí để lo cho con. Theo Lời Chúa dạy, quan hệ vợ chồng là mối quan hệ quan trọng nhất, gần gũi nhất trong cuộc sống con người, theo đó nên mối là quan hệ giữa cha mẹ và con cái, rồi đến quan hệ với những người khác. Vợ chồng cần xây dựng cho tình yêu của mình cho bên cạnh rồi cả hai cùng lo cho con cái. Nếu vợ chồng quý nhau, cần nhau và gần bó với nhau thì khi con cái tiếp gia đình để tiếp, chúng ta cũng buồn những chỗ buồn ít và sẵn sàng chấp nhận, thông cảm với con chứ không buồn đến nỗi gây khó khăn cho con. Có một điều nữa là, nếu cha mẹ không cảm giác những gì con ra đi cách vui vẻ, thoải mái, các con sẽ trở về thăm thường xuyên, có khi còn muốn ở gần bên cha mẹ nữa. Những lúc này, nếu cha mẹ ngăn cản, buồn giận và gây khó khăn cho con, các con sẽ muốn rời gia đình sớm, tìm cách đi xa và không dám sống gần bên cha mẹ.

Quý vị đang xây dựng hạnh phúc trên tình yêu vợ chồng hay tình yêu dành cho con cái? Thỉnh thoảng nghĩ cho những đứa con của cha mẹ dùng để gì cho gia đình khi tan vỡ. Khi biết điều đó, con cái họ sẽ lo lắng, không dám rời cha mẹ để gây dựng cuộc sống riêng họ sẽ tìm cách thoát ly gia đình trước khi đến tuổi trưởng thành.

**Lý do III: Cha mẹ thích con bằng tình thích ích kỷ và muốn cảm quy định trên đời sống**

## con

Có những cha mẹ khi con muốn đi học xa hoặc đi ra riêng thì buồn giận và buồn con phải thay đổi tính đó. Những bậc phụ huynh này thường con và lo lắng cho con rất nhiều. Khi con còn nhỏ thì lo lắng cảm mạnh áo, lo việc học hành. Khi con lớn và tiếp tục lo cho con mới số, tiếp chuyển nhà như miếng ăn, quần áo đến chuyển đến như chọn ngành nghề và chọn việc chọn nghề cho con. Những phụ huynh này thường con nhiều như những việc tình yêu ích kỷ. Thốt ra họ thường chính mình họ là thường con, họ sung sướng khi thấy con còn cần cha mẹ, tùy thuộc cha mẹ và chờ vui khi con vắng là cha mẹ trong mắt số. Nếu con có ý gì khác với ý của cha mẹ hay không làm đúng theo số suy tính của cha mẹ thì cha mẹ sẽ buồn giận ngay, cho con làm tự hiểu, không thường, không biết nghĩ đến công ơn cha mẹ.

Một đức điểm khác của những cha mẹ thường con cách ích kỷ là muốn nắm quyền trên con. Họ lo lắng cho con mới thì vì muốn kiểm soát đến số con hoàn toàn. Con cái chỉ được làm điều gì cha mẹ cho phép, học ngành nào cha mẹ đến ý và lập gia đình với người cha mẹ chọn là. Có người xem việc hôn nhân của con như là của chính mình, mình đến ý thì mới được. Những phụ huynh thích cảm quyền kiểm soát con cái thường không muốn con lìa cha mẹ như Lạy Chúa dấy. Họ không nói thường ra như thường những việc nhiều lý do để ngăn cản. Chúng họ như khi con muốn đi học xa hay đi làm xa, cha mẹ sẽ báo rằng con đi như thế là đau khổ không ai lo. Nếu con muốn ra riêng thì báo là tiền kém lắm, không sống nổi, hoặc nói rằng người chung quanh sẽ gièm pha. Có người thì dùng hoàn cảnh đến chiêng hay tình trạng số c khó yếu kém của mình để ngăn cản con bước ra tiếp lập. Thốt ra, có những bậc cha mẹ sống trong hoàn cảnh thốt đáng thường mà con cái phải biết nghĩ lại, biết hy sinh và lo cho cha mẹ trước rồi họ nghĩ đến họ như phúc của mình, Những cũng có những trẻ học hợp cha mẹ còn dấy đến, khó khăn, những muốn tiếp con trai, con gái, dâu rể đều quây quần đến một mái nhà và cha mẹ là chỉ đến gia đình. Những đến gia đình sống như thế thấy rất vui với những thường không tránh được nạn đến giữa người này với người kia. Những đôi với chúng trẻ sống chung với đến gia đình được có người lo việc cảm nên có hoặc chăm sóc con cái đến như rang đi làm, đi học, những đến thời phải chịu những gò bó và thiêu số riêng tiếp cho gia đình như bé của mình. Và đến bắt lại là, những người con trai đã có vợ mà sống chung với cha mẹ sẽ không thốt số làm chỉ gia đình của mình như Lạy Chúa dấy; những người con gái có chúng mà mẹ với lo cảm nên cho mới ngày sẽ không trẻ nên người nữ tiếp giữ, không biết quán xuyến việc nhà, không biết nuôi dấy con cái. Những người con đến của mẹ báo báo như thế đến có tính tiếp vào người khác và dù lớn tuổi với cha trẻ thành.

Thánh Kinh dấy: "Mới một người trong anh em chỉ chăm với lại riêng mình những phải chăm với lại khác nữa" (Phi-líp 2:4). Câu này hàm ý rằng chúng ta đến chỉ nghĩ đến quyền tiếp và họ như phúc của mình những cũng nghĩ đến quyền tiếp và họ như phúc của người khác. Áp đến vào việc cho con cái tiếp lập, chúng ta có thể nói: cha mẹ không nên chỉ nghĩ đến nữ cô đến hay theo quyền của mình những cũng hãy nghĩ đến niềm vui và họ như phúc của con nữa. Là

cha mẹ, chúng ta ai cũng thờ phụng con và sẵn sàng hy sinh cho con. Nhưng chúng ta cần cần thờ n, đừng thờ phụng con quá đến để xây dựng niềm vui và hạnh phúc của mình trên đời sống con hoặc thờ phụng con cách ích kỷ, muốn con phải đi quyên của cha mẹ và cần đến cha mẹ mãi. Nếu cha mẹ thờ phụng con như thế, con sẽ trở nên hèn yếu, không trở nên thành, không thờ phụng. Con cũng có thể bất bình, nhưng nếu cha mẹ hoặc tránh xa cha mẹ. Khi cha mẹ rằng buộc với con quá nhiều con sẽ cảm thấy mình là đứa con bất hiếu, có lỗi với cha mẹ khi nghĩ đến chuyện ra riêng, tái hôn và vì lý do đó, niềm vui và hạnh phúc của con sẽ không trọn vẹn.

Cũng có người vì hoàn cảnh, sau khi tái hôn gia đình vẫn sống chung với cha mẹ nhưng rất là thoải mái, vì dù sống chung dưới một mái nhà, cha mẹ không xen vào đời sống con nhưng thông cảm với con và tôn trọng gia đình của con. Đây là những bậc cha mẹ thờ phụng con và nghĩ đến hạnh phúc của con. Không thờ phụng con bằng tình yêu ích kỷ, không kết hợp cuộc đời mình với cuộc đời con nhưng sẵn sàng cho con lìa gia đình tái hôn, sống với gia đình mới, vui hưởng hạnh phúc Chúa ban. Những bậc phụ huynh này không đau buồn khi con tái gia đình nhưng trái lại, hãnh diện và sung sướng thấy mình đã đào tạo nên một người hầu ích cho Chúa và cho xã hội.

**Minh Nguyên**

**Chàng Trình Phát Thanh Tin Lành**